

— Дѣлчо се зави презъ глава съ чергата и заплака... Сълзитѣ се лѣха неусѣтно и сами...

На сутринѣта рано-рано Дѣлчо стана и облѣче нова риза съ везена яка и ржкави. Облѣче и нови бѣли бене-връчки и шарено елече. Запаса червено поясче. Обу нови царвулки. Преметна шарена торбичка презъ рамо. Цѣлуна ржка на баба си, на майка си, пригърна и погали кучето Шаро, сбогува се съ другаритѣ си и се качи въ каруцата при татка си.

Стигнаха въ града. Дѣлчо бѣше идвалъ и по-рано тукъ. Тѣ имаха въ града роднини. При тѣхъ щѣше да живѣе той. Оставиха тамъ каруцата. Татко му го заведе веднага въ училището. Записа го и си отиде.

Дѣлчо излѣзе на училищния дворъ. Загледа децата, които играеха тамъ, скачаха и се гонѣха. Той не познаваше никого. Плахо, плахо се озърташе. И извед-нажъ му домилѣ за село, за баба му, за майка му, за братчетата и сестричкитѣ му... Спомни за другаритѣ си. Сега тѣ играятъ на полето, гонятъ се. Домилѣ му за Шаро, за воловцитѣ. За полето, за гората, кждето берѣха сутринъ рано-рано сладки червени ягоди, а росата свѣтѣше по тревитѣ и ягодитѣ въ чудни цвѣтове...

Тамъ всичко той познава. Всички го познаватъ... А тука? Той е самичъкъ, непознатъ. Пъкъ и тия деца, хей тамъ, какъ го гледатъ!... Тѣ всички сж граждан-чета. И колко ли много знаятъ тѣ!... А той нищо не знае, нито една буква не познава...

Идѣше му да заплаче отъ мъжа. А тъкмо въ това време едно момче босо, неомито, парцаливо го видѣ и извика силно:

— Скоро хей, елате да видите селянче!... Шопче!...

Децата се струпаха около Дѣлчо. Захванаха да го разглеждатъ. Едни му пипаха червеното поясче, други шареното елече, трети подръпваха торбичката му... А босоногиятъ грабна шапката отъ главата му, хукна въ нея, удари я въ земята и извика:

— Куку, шопе-е-е!...

Шапката пукна, като се удари о земята, и подскочи нагоре. Децата се изсмѣха.

Дѣлчо се разплака. Босокракиятъ немирникъ извика:

— Я, пъкъ и плаче! — И замахна да го удари.